

'In ons Blikveld' blikken we terug of kijken we vooruit naar activiteiten die recent plaatsvinden of -vonden in 't Blikveld. In deze editie laten we graag **Willem Verheyden** aan het woord, die we de afgelopen maanden vanuit GC 't Blikveld ondersteund hebben in zijn creatie –en repetitieproces van de (familie)voorstelling 'DOOD-GEWOON'. Deze voorstelling gaat op vrijdag 6 november om 19.30 u. in première in GC 't Blikveld (zie ook pag. 4).

Nadat je bijna 20 jaar artistiek leider was van Figurentheater De Maan (1995 – 2013) kies je er nu voor om zelf op de planken te staan. Kriebelde het al langer om eens zelf te spelen?

Willem: Ja, absoluut. Ik heb alleen de eerste jaren dat ik directeur was van De Maan meegespeeld in enkele producties, maar later was dat niet meer te combineren met het artistiek leiderschap. Toen ik de dichtbundel 'DOOD-GEWOON' las, wist ik meteen dat ik deze gedichten op de scène wou zetten. Deze gedichten snijden regelrecht in je ziel en de treffende details maken het verdriet tastbaar. Het is een van de mooiste boeken die ooit over de dood zijn gemaakt. Ook omdat ik momenteel zelf woordlessen (voordracht, toneel, welsprekendheid) geef, vind ik het belangrijk om zelf de voeling met het podium niet te verliezen!

Bovendien hoort doodgaan nu eenmaal bij het leven en is daarom ook 'doodgewoon'.

Deze familievoorstelling is dus gebaseerd op de bekroonde poëziebundel 'DOOD-GEWOON' van Bette Westera. Hoe ben je bij haar en dat boek terechtgekomen?

Willem: Ik volg Bette al een tijdje en ik werk in het kunstonderwijs ook vaak met teksten van haar. In het verleden heb ik haar dichtbundel "Ik geef je een zoen" bewerkt en er een voorstelling van gemaakt die een 3-tal theaterseizoenen bij De Maan geprogrammeerd stond. De samenwerking met haar beviel me enorm. Vandaar dat ik geen dag getwijfeld heb om opnieuw met haar samen te werken. Maar natuurlijk in het bijzonder omdat de kwaliteit van haar poëzie zo hoog ligt, de twee grote Nederlandstalige prijzen met name de Pietertje Wouterseprijs en onlangs de Gouden Griffel die ze kreeg, liegen er niet om. De gedichten van Bette grijpen je naar de strot!

Je kiest hiermee wel voor een minder evident thema, namelijk 'de dood'. Kan je kinderen al met zo'n beladen thema confronteren? Hoe heb je dat aangepakt?

Willem: Dat klopt. Mensen staan misschien een beetje huiverig tegenover het thema, maar we worden allemaal vroeg of laat met de dood geconfronteerd. In de voorstelling wordt de dood bij naam genoemd en wordt er fijntjes en met humor de spot mee gedreven. Het is helemaal geen sombere of zwaar op de hand liggende voorstelling. 'Lichtvoetig' is een beter woord om deze nieuwe productie te beschrijven. Ik hoop het publiek te raken zonder te bruskeren. Soms zijn haar gedichten pijnlijk, soms om te lachen. Zo maakt Bette een serieus onderwerp toegankelijk en bespreekbaar.

Aan welk soort voorstelling mogen de toeschouwers zich verwachten? Werk je, gezien je vroegere achtergrond, opnieuw met objecten & figuren?

Willem: Een voorstelling die hopelijk door de pakkende gedichten beklift, en die kan troosten. Ze opent in ieder geval nieuwe kanalen in je hoofd als toeschouwer. De gedichten van Bette samen met de beelden van de illustrator Sylvia Weve zullen het publiek helpen om anders naar dingen te kijken. Jan Cannaeerts componeerde schitterende muziek en Nicole Persy zorgde voor een inspirerende regie. En inderdaad, ik werk niet alleen met verstilde videobeelden die samengesteld werden door mijn technicus Daan tytgat, maar ook met poppen en objecten van vormgeefster Vick Verachtert. Figurentheater is een perfecte metafoor voor leven en dood. In het figurentheater liggen dood en leven verdacht dicht bij elkaar. *Figuren wrek ik tot leven of ze blijven dood...*

Heb je tot slot een persoonlijk favoriet gedicht uit de voorstelling?

Willem: Da's een moeilijke! Bette heeft een ongekende rijke bundel doodsyriek geschreven waar verdriet, verwondering, opstandigheid, berusting en woede onder woorden worden gebracht en door haar ontregelende humor kan je als lezer of toeschouwer op adem komen wat welkom is. Maar als ik er toch eentje moet kiezen dan wordt het het eerste gedicht van de voorstelling met de titel "Als je nu eens niet kon sterven". Was er dan nog wel iets aan het leven? Zouden we dan gelukkig zijn?

We wensen je alvast veel succes met de première in 't Blikveld!